

βγε! Κρήτ. "Οπ' σ' ἀφαλόκοβε! Σκῦρ. Ξέρω γώ; — Νὰ ξε-
ραθῇ ποῦ σ' ἀφαλόκοβε! Αἴγιν. "Οντα σόφαλόκοβα, δὲ σὲ
κεφαλόκοβα! (ἡ ἀγανακτοῦσα μήτηρ πρὸς τὸ τέκνον της)
Ἦπ. Δὲ σὲ κεφαλόκοβα πάρε σ' ἀφαλόκοβα! Πελοπν. (Λα-
κων.) Θαρεῖς πῶς τὸν ἀφαλόκοψε (ἐπὶ ἀνθρώπου ὅστις με-
ταχειρίζεται ἄλλον ὅπως θέλει) Σῦρ. : Γιατί πουλγουπαγαῖν'ς
κὶ ἄμῃσι τοῦ θεῖας σ' τοῦ σπῖτ', ἔδικει σ' ἀφαλουκόψαν;
(ἐκεῖ ἐγεννήθη;) Ἰμβρ. Συνών. ἀφαλοκοπῶ 1, κο-
ψαφαλιάζω. 2) Κόπτω τὸν ὀμφαλὸν καὶ γενικώτε-
ρον πλήττω, κτυπῶ περὶ τὸν ὀμφαλὸν Εὐβ. (Κουρ.) —
Λεξ. Δημητρ. : Κάτσε ἡσυχὴ νὰ μὴν σ' ἀφ-φαλ-λοκόψουν!
(ἀπειλὴ) Κουρ. Μετοχ. ἀφ-φαλοκομ-μένος = ἐκεῖνος ποῦ
εἶθε νὰ κοπῇ ὁ ὀμφαλὸς τοῦ Σύμ. 3) Προξενῶ πό-
νον εἰς τὴν κοιλίαν ἢ τὴν ὀσφύν ἀνθρώπου ἢ ζώου ἐξ
ὑπερβολικῆς φορτώσεως Λεξ. Πρω. Δημητρ. : Τὸν ἀφα-
λόκοψες τὸν ἄνθρωπο Λεξ. Πρω. Παραφορτώσεις τὸ μου-
λάρι καὶ θὰ τ' ἀφαλοκόψης Λεξ. Δημητρ. Ἀφαλοκόφτηκα
ἀπὸ τοῦ σήκωμα τοῦ σακκιοῦ αὐτόθι. Συνών. κόβω, κολο-
κόβω, κοψομεσιάζω. 4) Προκαλῶ διὰ λόγων ἢ ἐ-
νεργειῶν φόβον καὶ ἀνησυχίαν Λεξ. Δημητρ. : Τοῦ ἔδωκες
νὰ καταλάβῃ πῶς ξέρεις τοῖς ντροπῆς του καὶ τὸν ἀφαλόκο-
ψες. Βγῆκε λόγος πῶς θ' ἀπολυθοῦν οἱ μισοὶ ἐργάτες κὶ ἀ-
φαλοκόφτηκαν ὅλοι τους. Συνών. κόβω.

ἀφαλόκομμα τό, σύνηθ. ἀφαλόκομμα πολλαχ.
βορ. ιδιωμ. ἴφαλόκομμα Μύκ. ἴφ-φαλόκομ-μα Ρόδ.
ἴφ-φαλ-λόκομ-μαν Λύκ. (Λιβύσσ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφαλοκόβω.

1) Ἡ ἀποκοπὴ τοῦ ὀμφαλίου λώρου, ὀμφαλοτομία
σύνηθ. β) Συνεκδ. ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἀπεκόπη ὁ ὀμ-
φάλιος λῶρος Ρόδ. : Φρ. Διασολόπιστον ἴφ-φαλόκομ-μα (ὑ-
βρις). Συνών. ἀφαλοκόπημα, ἀφαλοκοπιὰ 1, ἀφα-
λοκόψιμο. 2) Ἡ ἐκ προπτώσεως τοῦ ὀμφαλοῦ ἢ ἐξ
ὀμφαλοκήλης πάθησις Λεξ. Δημητρ. 3) Πόνος περὶ
τὴν κοιλίαν ἢ τὴν ὀσφύν ἐξ ἄρσεως ὑπερβολικοῦ βάρους
Λεξ. Δημητρ. Συνών. κολόκομμα.

ἀφαλοκομπόδεμα τό, ἀμάρτ. ἀφαλοκοδόδεμα Θήρ.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφαλός καὶ κομπόδεμα.

Τὸ δέσιμον τοῦ ὀμφαλοῦ μετὰ τὴν ἀποκοπὴν τοῦ ὀμ-
φαλίου λώρου. Συνών. ἀφαλόκομπος.

ἀφαλόκομπος ὁ, ἀμάρτ. ἀφαλόκοδος Θήρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφαλός καὶ κόμπος.

Ἀφαλοκομπόδεμα, ὁ ἰδ.

ἀφαλοκόπημα τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀφαλουκό-
π'σμα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφαλοκοπῶ.

Ἀφαλόκομμα 1, ὁ ἰδ.

ἀφαλοκοπιὰ ἡ, ἐνιαχ. ἀφαλουκοπιὰ Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφαλοκοπῶ.

1) Ἀφαλόκομμα 1, ὁ ἰδ. : Ἐτ'χα ἀπάν' τ'ν ἀφαλου-
κοπιὰ. 2) Μεταφ. περιποίησης, περιθάλψης : Οἱ γιρόντ'
θέλ'νι ἀφαλουκοπιές.

ἀφαλοκοπίκι τό, ἀμάρτ. ἀφ-φαλοκοπίκιν Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφαλοκοπῶ.

Ἐξὶς ἀποκτηθεῖσα τρόπον τινὰ κατὰ τὴν ἀποκοπὴν
τοῦ ὀμφαλίου λώρου, ιδιότης ἐκ γενετῆς : Φρ. Ἀφ-φαλο-
κοπίκι δού ναι-ν' νὰ ναι δέτοιος (ἀνέκαθεν εἶναι τέτοιος).

ἀφαλοκοπιούλλα ἡ, ἐνιαχ. ἀφαλουκοπιούλλα
Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀφαλοκοπιὰ διὰ τῆς καταλ. -ούλλα.
Κολακεία, θωπεία, περιποίησης : Ἡθίλις ἀφαλουκου-
πιούλλης, ἀλλὰ ἰγὼ δὲν μπουρῶ νὰ τ'ς κάμον.

ἀφαλοκόπος ὁ, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφάλι ἢ ἀφαλός καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -κόπος.

Μαχαιρίδιον διὰ τοῦ ὁποίου κόπτουν τὸν ὀμφάλιον
λῶρον τοῦ βρέφους.

ἀφαλοκοπῶ Κρήτ. ἀφαλοκοπάω Πελοπν. (Δημη-
τσάν.) — Λεξ. Βλαστ. 392 ἀφαλοκοπάω Πελοπν. (Ἀρ-
καδ.) ἀφαλουκοπάω Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐξ ἀμαρτ. παλαιοῦ ὀμφαλοκοπῶ. Πβ. ἀρχ. ὀμ-
φαλοτομῶ.

1) Ἀποκόπτω τὸν ὀμφάλιον λῶρον τοῦ βρέφους
ἐνθ' ἄν. : Ἡ μαμμη ἀφαλουκόπ'σι τοῦ πιδι Αἰτωλ. || Φρ. Καὶ
ποῦ σ' ἀφαλοκόπαγε! (ἀρά, πβ. ἀφαλοκόβω 1) Δημη-
τσάν. || Ἄσμ.

Κὶ ἀπῆτις καὶ τὸ γέννησε κ' ἐφαλοκόπησέ δο,

εἰς τὴ δοδῆ τζη τό βαλε, πὰ νὰ τὸ καταλύση

Κρήτ. Συνών. ἀφαλοκόβω 1. 2) Μεταφ. περιθάλ-
πω, περιποιεῖμαι Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ἀφαλουκοπάω τοῦ
γέροντα. Ἀμα γιράσου κ' ἰγὼ θ' ἀφαλουκοπ'θῶ.

ἀφαλοκόψιμο τό, σύνηθ. ἀφαλουκόψ'μον πολλαχ.
βορ. ιδιωμ. ἴφαλοκόψιμον Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφαλοκόβω.

Ἀφαλόκομμα 1, ὁ ἰδ.

ἀφαλοπάννι τό, ἐνιαχ. ἀφαλουπάνν' Λέσβ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφάλι ἢ ἀφαλός καὶ παννί.

Ἐπίδεσμος ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ τοῦ βρέφους μετὰ τὴν ἀ-
ποκοπὴν τοῦ ὀμφαλίου λώρου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀφάλι 4.

ἀφαλόπονος ὁ, σύνηθ. ἀφαλόπουνος πολλαχ. βορ.
ιδιωμ. ἀφ-φαλόπονος Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφάλι ἢ ἀφαλός καὶ πόνος.

Πόνος περὶ τὴν ὀμφαλικὴν χώραν ἐνθ' ἄν. : Τὸν ἐπασε
-τὸν βαστάει ἀφαλόπονος σύνηθ. || Ἄσμ.

Ἀφαλόπονος τὴ διάνει | καὶ ζουλίζω τη νὰ γιάνη

Κρήτ.

ἀφαλός ὁ, ὀφαλός Ἦπ. Θράκ. (Σαρεκκλ. Σηλυβρ.
Σιρέντζ. κ.ά.) Κρήτ. Πόντ. (Κοτύωρ.) — Λεξ. Βυζ. Περίδ.
ὀφαλος Κρήτ. ὀφ-φαλός Ἰκαρ. οὐφαλός Ἦπ. Θράκ.
(Ἀδριανούπ.) ἴφαλός Ἀμοργ. Μακεδ. (Βελβ.) ἀφαλός
κοιν. ἄφαλος Εὐβ. (Αἰδηψ.) Σέριφ. Σῦρ. ἀφ-φαλός Ἀ-
στυπ. Εὐβ. (Ὁξύλιθ.) Κάλυμν. Κῶς Μεγίστ. Χίος ἀφ-
φαλος Ρόδ. (Μεσαναγρ.) ἀφ-φαλὸ Καλαβρ. (Μπόβ.)
ἀφαλὸς Σκῦρ. ἀπάλὲ Τσακων. ἀρφαλός Κύπρ. ἀφα-
ουὸς Νάξ. (Φιλότ.) ἀφὸς Καππ. (Φάρας.) ἐφαλός Θράκ.
(Σκοπ.) ἴφαλός Πόντ. (Κερασ.) νοφαλός Καππ. (Σι-
νασσ.) νοφαλός Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.) Μα-
κεδ. (Βλάστ. Βογατσ. Σιάτ.) ναφαλός Μακεδ. (Βλάστ.)
Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. ἀναφαλός Θράκ. (Σουφλ.) νε-
φαλός Θράκ. (Σκοπ.) Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Οἶν.) νέ-
φαλος Καππ. νιφαλός Θράκ. (Μάλγαρ.) Πόντ. (Νικόπ.)
ἀνεφαλός Θράκ. ἀνιφαλός Ἰμβρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀφαλός, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. ὀμφαλός. Οἱ
τύποι νοφαλός, ναφαλός, νεφαλός ἐκ τῆς μετὰ τοῦ
ἄρθρ. τὸν συνεκφορᾶς, τὸν ὀφαλὸν-τὸ νοφαλὸν κτλ.
ὡς καὶ αὐλὴ-ναυλὴ, αὐλὸς-ναυλός, οὐρὰ-νουρά,
ὤμος-νῶμος κτλ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 411 κέξ.

1) Ἡ κατὰ τὸ μέσον τῆς γαστρὸς κοιλότης, ὁ ὀμφα-
λός τοῦ σώματος ἀνθρώπων καὶ ζώων κοιν. καὶ Καλα-

βρ. (Μπόβ.) Καπ. (Ἀραβάν. Σινασσ. Φάρασ. κ.ά.) Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Νικόπ. Οἶν. κ.ά.) Τσακων. : Ἐκαμα ἔς τὸν ἀφαλὸ (ἐπόνεσα) Σάμ. Ἀπὸ τὸν ἀφαλὸ σταυρώνεται ὁ ἀνθρώπος (διαμορφοῦται τὸ ἔμβρυον) Νάξ. (Κορων.) Ἀπ' τοῦ στήθους ὡς τοῦ νιφαλὸ Θράκ. (Μάλγαρ.) (Ἡ φώκια) ἀπὸ τὸν ἀφαλὸ καὶ ἄνω εἶναι ἡ ἐμορφότερη γυναῖκα, ἀπὸ τὸν ἀφαλὸ καὶ κάτω εἶναι τὸ φοβερώτερον ψάρι ΝΠολίτ. Παραδ. 310 Ἐβγα, ψύλλ', ἀπὸ τ' ἀπτί, πηγαινέ ἔς τὸν ὄφαλο (ἐξ ἐπιδ.) Κρήτ. || Φρ. Λύνεται - πέφτει ὁ ἀφαλὸς (ἐπὶ στομαχικῆς ἢ γαστρικῆς παθήσεως ἀποδιδομένης εἰς πτώσιν τοῦ ὀμφαλοῦ) κοιν. Ὁ νεφαλὸς τ' ἐνέμπασεν (ἔπεσε) Οἶν. Βάνω - γυρίζω - σηκώνω - τρίζω τὸν ἀφαλὸ (ἐπὶ ἐνεργείας τινὸς πρὸς θεραπείαν τῆς ἀνωτέρω παθήσεως). Τοῦ ἄλυσσας τὸν ἀφαλὸ ἔς τὸ ξύλο (τὸν ἔδειρα πολύ). Λύθηκε ὁ ἀφαλὸς μου ἀπὸ τὸ φόβο (ἐφοβήθηκα πολύ). Λύθηκε ὁ ἀφαλὸς μου ἀπὸ τὰ γέλια (ἐγέλασα πολύ) σύνθηθ. Λύθη'κι ἀγαφαλὸς τ' ἀπ' τοῦ μινθός Σουφλ. Λύθη'κι οὐ ἀφαλὸς τ' ἀπ' τῇ δ'λεῖα (ἐγίνε κατάκοπος) Στερελλ. (Αἰτωλ.) Τῶφυγιν οὐ νουφαλὸς (ἐτρώμαξε) Μακεδ. (Βλάστ.) Θὰ βγῇ π' τὸν ἀφαλὸ (ἐπὶ φαρμάκοντος ὑπὲρ τὸ μέτρον) Εὐβ. (Στρόπον.) Περπατεῖ μετὰ τὸ κανκί ἔς τὸν ἀφαλὸ (εἶναι φιλάσθενος. Ἰδ. ΝΠολίτ. Παραοιμ. 2, 663) Ἡπ. Σουράει ὁ ἀφαλὸς του (μωρολογεῖ) Πελοπ. (Μεσσ.) Βάλ' του λάδι ἔς τὸν ἀφαλὸ (τιμώρησέ τον αὐστηρά) Πελοπ. (Λακων.) Πιάσαν τσ' ἀφαλοῖ δουν (ἐτρώμαξαν) Λέσβ. (Ἀγιάσ.) || Αἰνίγμ.

Δυὸ ἀδέρφια ἀνταμωμένα | μετὰ τὸν ἀφαλὸ δεμένα
(ἢ ψαλῖς) Ἡπ.

Στὸν ἀφαλὸ σου στέκομαι, δὴ ἀρῶπα σου λογιᾶζω
(τὸ φρέαρ) Α.Ρουμ. (Σωζόπ.) 2) Ὁ ὀμφάλιος λῶρος κοιν. καὶ Τσακων. : Ὁ γιαντὸς - ἡ μαμμή ἔκοψε τὸν ἀφαλὸ τοῦ παιδιοῦ κοιν. Ἀ μαννὴ ἐκόβε τὸν ἀπαλὸ Τσακων. || Φρ. Φαίνεται σὰ νὰ τοῦ κόψαν τώρα τὸν ἀφαλὸ (ἐπὶ ἀνθρώπου παιδαριώδους) Πελοπ. (Ἀρκαδ.) Σοῦ φαίνεται πῶς ἐκεῖ τῆς κόψανε τὸν ἀφαλὸ (ἐπὶ ἀνθρώπου συχνάζοντος εἰς τινα τόπον) Πελοπ. (Μάν.) Τὸν ἀφαλὸ σ' ῥίξαν αὐτοῦ; (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Λέσβ. Ἐκεῖ ἔπεσε ὁ ἀφαλὸς του (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Θράκ. 3) Τὸ κέντρον σώματός τινος ἢ τόπου Ἡπ. (Ζαγόρ.) Θεσσ. Θήρ. Θράκ. (Τσακίλ.) Πελοπ. (Κορινθ. Λάστ.) κ.ά. : Ὁ ἀφαλὸς τοῦ ἀλωνιοῦ Κορινθ. Χωρεῦγει ἔς τὸν ἀφαλὸ (εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἐλικοειδοῦς κύκλου) Θήρ. Εἶνι ἀπουμέσα ἀπ' τοῦ νουφαλὸ ἀπ' τ' Λάρ'σα Θεσσ. || Φρ. Εἶναι ἀπ' τὸν ἀφαλὸ τοῦ Κάστρου (ἐπὶ κομπάζοντος διὰ τὴν καταγωγὴν του) Ἡπ. Δὲ σ' ἔφεραν ἀπ' τ' Πόλ'ς τὸν ἀφαλὸ (πρὸς κομπάζοντα διὰ τὴν καταγωγὴν του) Τσακίλ. β) Ὁ εἰς τὸ κέντρον σώματός τινος προσηρμοσμένος ἢ ἐξέχων ἄξων ἢ ὀπὴ πρὸς εἰσδοχὴν ἄξωνος, ἰδίᾳ εἰς τὴν γλῶσσαν τῶν τεχνιτῶν πολλαχ. : Ὁ ἀφαλὸς τῆς ῥόδας πολλαχ. Ὁ ἀφαλὸς τοῦ ἀμαξιοῦ (ὁ μεσαῖος ἥλος τῆς βάσεως τῆς ἀμάξης) Θράκ. (Σιρέντζ. κ.ά.) Ὁ ἀπαλὸ τὰ κλειδωγία (ἢ εἰς τὸ κέντρον τῆς ὀπῆς τῆς κλειδωνίας ἐξοχή ἢ ὁποῖα εἰσέρχεται εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ κλειδίου) Τσακων. Οὐ ἀφαλὸς τ' ψαλ'διοῦ (ὁ ἄξων περὶ τὸν ὁποῖον στρέφονται τὰ σκέλη τῆς ψαλίδος) Λέσβ. Σάμ. Οὐ ἀφαλὸς τ' μ'λόπιτρας (ἢ εἰς τὸ κέντρον τῆς κάτω ἐπιφανείας τοῦ ἄνω μυολίθου κοιλότης) Στερελλ. (Καλοσκοπ.)

γ) Ζῶον τοποθετούμενον εἰς τὸ κέντρον τοῦ ἀλωνίου Ρόδ. (Μεσαναγρ.) δ) Κανδηλήθρα Ἡπ. — ΧΧρηστοβασ. Ξενιτ. 30 : Ἐβγαλε ἀπὸ ἓνα ξύλινο κοντὶ καινούργιο ἀφαλὸ, πέρασε τὸ φινίλι ἔς τὸν ἀφαλὸ, ἔρριξε ἔς τὴν καντήλα λάδι ΧΧρηστοβασ. ἐνθ' ἀν. ε) Συστροφὴ θαλασσίου ρεύματος, δίνη Εὐβ. (Χαλκ.) Θράκ. (Βιζ.) Μύκ. ς) Πυθμὴν νεροτριβῆς Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Τὰ σκ'τιὰ ἅμα τὰ βαρῇ

τοῦ νιρὸ πᾶνι ὡς τὸν ἀφαλὸ. 4) Τὸ κάλλιστον, τὸ σπουδαιότατον μέρος, ἰδίᾳ πρὸς χαρακτηρισμὸν γονίμου ἀγροῦ μετὰ τοῦ προσδιορισμοῦ γῆς ἢ ἀνευ αὐτοῦ Εὐβ. (Αὐλωνάρ. Κάρυστ.) Ἡπ. Θράκ. (Περίστασ.) Πελοπ. (Λακων.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Αὐτοῦνο τὸ χωράφι εἶναι ἀφαλὸς τῆς γῆς Αὐλωνάρ. Χωράφι ἀφαλὸς Κάρυστ. Λακων. Ἀφαλὸς ἦταν τοῦ χωράφ' π' πούλ'σις Αἰτωλ. Ἐχου οὐλα τὰ χτήματά μ' μέσ' ἔς τὸν ἀφαλὸ (τὸ εὐφορώτερον μέρος τοῦ κάμπου) αὐτόθ. Τὸ χωριὸ μας ἦταν ἀφαλὸς τῆς γῆς Περίστασ.

Πβ. ἀφάλι.

ἀφαλοσίδερο τό, Πελοπ. (Λακων.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφάλι καὶ σίδερο.

Ὁ εἰς τὸ κέντρον τοῦ κάτω μυολίθου σιδηροῦς ἄξων περὶ τὸν ὁποῖον στρέφεται ὁ ἄνω λίθος. Συνών. ἀφάλι 5 γ, σιδεράφαλο.

ἀφαλούδι τό, ἐνιαχ. ἀφ-φαλοῦν Κύπρ. ἀφαλούγι Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ. κ.ά.)

Ὑποκορ. τοῦ οὐσ. ἀφάλι διὰ τῆς καταλ. - οὐδι.

1) Ὁ ὀμφάλιος θωπευτικῶς Κύπρ. : Ἄσμ.

Μάννα μου, ἔς τ' ἀφ-φαλοῦν σου ἔδ-δει χρυσὴν μαλ-λούαν τθαῖ ἀχτυπᾷ σου τρεῖς γυροὺς τῶ ἀκόμα ῥέπ' ἀγκῶναν.

2) Εἶδος μικροῦ κοχλίου Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ. κ.ά.)

Πβ. ἀφάλι 10.

ἀφαλωτὸς ἐπιθ. Πελοπ. (Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ὀμφαλωτός.

Κοῖλος ὡς ὀμφαλός : Ἄσμ.

Στὴ σκούρα τὴν ἀφαλωτὴ | χωσία ἦτανε ἄροστὰ,
τοῦ δῶκασι μὲ δονφεκρά, | τοῦ φασι πλάτες καὶ νεφρά
Μάν. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπον Ἀφ-φαλωτὴ Χίος.

ἀφαμίζω Πελοπ. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. Δωρ. ἐπιθ. ἀφάμος. Ὅτι ἡ λ. παλαιὰ μαρτυρεῖ ὁ Ἡσύχιος, παρ' ᾧ «ἀφημοὶ ἀνώνυμοι, ἀκλεεῖς» καὶ «ἀφημίζεσθαι ἀθερίζεσθαι».

Κάμνω τινὰ νὰ χάσῃ τὴν καλὴν του φήμην, δυσφημῶ : Ἄσμ.

Ω Ντάβο μου, μὴν ἦθ' ἐρθῇς, | τὰ ξαφνικά ζου νὰ ἄκουα,
τ' ἀφάμισες τοῦ πάππου μου | καὶ ὅλο μου τὸ γενεακό.

ἀφάνα ἢ, φάνα Καπ. (Φάρασ.) Πελοπ. (Γέρμ. Κορινθ. Μάν.) κ.ά. ἀφάνα σύνθηθ. καὶ Τσακων.

Ἐκ τοῦ οὐσ. φανός, παρ' ὃ καὶ ἀφανός. Ἡ λ. καὶ μεσν. παρὰ Σουῖδ. λ. σκινδαψός. Ἰδ. ΜΣτεφανίδ. Philol. Wochenschrift 50 (1930) 1438. Ὁ τύπ. φάνα καὶ ἐν Ἑπαίνῳ γυναικῶν στ. 908 (ἐκδ. ΚΚrumbacher σ. 403). Ἰδ. καὶ Δουκ. ἐν λ. φάνα καὶ Κορ. Ἀτ. 4, 636 καὶ 711.

1) Λαμπάς, φανός Καπ. (Φάρασ.) : Ἄσμ.

Ἦγεν ἔς τὸν κόσμον ἀφάνα.

2) Διάφοροι θάμνοι ἀκανθώδεις χρησιμεύοντες ὡς προσάναμμα, ἰδίως δὲ ἐχινόπους ὁ ἀκανθόκλαδος (genista acanthoclada) τοῦ γένους τοῦ ἐχινόποδος (genista) τῆς τάξεως τῶν ψυχανθῶν (papilionaceae), συνών. ἀπήφανος, ἀχινόποδας, ἀχινόποδι, ξυλαφάνα, ἐχινόπους ὁ μήλιος (genista melia), ποτήριον τὸ ἀκανθώδες (poterium spinosum) τοῦ γένους τοῦ ποτηρίου (poterium) τῆς τάξεως τῶν ροδωδῶν (rosaceae), ἢ τῶν ἀρχ. στοιβή, συνών. ἀστοιβῆ 1, ἀστοιβή, ἀστοιβίδα, ἀχεροστοιβάδα, ἀχεροστοιβῆ καὶ εὐφόρβιον ὁ ἀκανθόθαμνος (euphorbia acanthothamnus) τοῦ γένους τοῦ εὐφορβίου (euphorbium) τῆς τάξεως τῶν γρομφαδιωδῶν (scrofulariaceae) πολλαχ. : Τὰ μαλλιά τῆς εἶναι σάν

